

YENİ BİR SÖZ SÖYLEMEK LAZIM

Umut Oran
Mays 2017

Değerli Yol Arkadaşım,

Her şeyin olumsuz görüldüğü, kalelerin ve siperlerin tek tek kaybedildiği zamanlarda dahi “yapılabilecek bir şeyler” mutlaka vardır. Büyük kurtuluş mücadelelerine öncülük edenler, geçmişte olduğu gibi gelecekte de umudunu asla kaybetmeyenler arasından çıkacaktır.

Artık “yeni bir söz söylemenin”, kurumsal değişimlerin önünü açmanın ve kendimize dönmenin zamanı gelmiştir. İçinde geçmişin hatalı analizlerine dayalı kelimelerin bulunduğu her cümleyi reddetmek ve ortak aklı hâkim kılmak için önce “gündemimizi değiştirmek” gerekmektedir.

Bu bakış açısının zorunlu gereği ise sürekli olarak şartların zorluğuna ya da rakibin gücüne odaklanmak yerine “kendi gücüne bakmak ve sahip olunan potansiyele” odaklanmaktır.

Kanımcı özellikle son 15 yılın en büyük hatası çözüm odaklı bir özeleştirme mekanizması oluşturamamak ve kurumsal değişimler yerine bireysel değişimlerin kolaycılığına teslim olmaktır.

Oysa artık hata yapma lüksümüz yoktur. Kendisini Cumhuriyet Halk Partisi'nin bir neferi olarak gören benim için de birinci vazife partimin çıkarları doğrultusunda önerilerde bulunmak ve doğru tartışma zemininin oluşturulmasına katkı sağlamaktır. Partimizin özgücünü kullanmak, ortak deneyimlerimizden yararlanmak ve en önemlisi değişimin gücüne inanmak bizleri “kurtuluş” götürecektir.

Elinizde tuttuğunuz bu kitapçık 16 Nisan'da oluşan "yeni durumu" enine boyuna analiz etmek ve "hızlı çözümler" yerine doğru analizleri yapmak için bir başlangıç olarak görülmelidir.

Siz partili dostlarımin en az benim kadar "Ne Yapmalı? Nasıl Yapmalı?" sorularına odaklandıklarını bildiğim için "tartışma zeminine" büyük katkı sağlayacağınıza ve partimiz için "en doğru önerileri" oluşturacağınıza eminim.

Bugünün en acil sorununun geçen 15 yılın kaygılarına kapılmadan "doğru analizler" yapmak için düşünmeye başlamak olduğuna inanıyorum.

Birbirimizi kırmadan, birliğimizi bozmadan, tüm samimiyetimizle "Yeni bir söz söyleyebiliriz. Her birimizin aklında saklı olan o doğru sözleri bulup, yepyeni bir siyasi anlayış ve her şeyin daha iyi olduğu bir Türkiye inşa edebiliriz!"

Ben sizlere tüm kalbimle inanıyorum. Geleceğin ellerinizde olduğunu da biliyorum.

Dayanışma duygularıyla,

Umut Oran

YENİ BİR SÖZ SÖYLEMEK LAZIM

Hayatta da siyasette de en az görülen şey tesadüfi ya da kendiliğinden gerçekleşen olaylardır. Kendiliğindenlik hastalıktır ve çürütücüdür. Bugüne kadar gideceği limanı bilmeyen bir geminin işine yarayan herhangi bir rüzgâr esmediği gibi bundan sonra da esmesi çok olası değildir.

Bununla birlikte “bekleme ve umutları bir sonraki seçime” aktarma alışkanlığı sadece son 15 yılda bile defalarca denenmiş bir yöntemdir. Geriye doğru gidersek Nisan 2017 referandumu Kasım 2015 seçimlerinin ertelendiği umutları, Kasım 2015’se Haziran 2015’in ertelenmiş umutlarını temsil eder. Bu şekilde geriye doğru gidildiğinde karşımıza çıkan her seçimin bir öncekinden devralınmış umutlarla geçirildiği görülecektir.

Oysa her olumsuz sonuç; o sonucu doğuran süreçlerin, organizasyon yapısının ve sorumluluk makamında oturanların ürünüdür. Olumsuz sonuçlardan “tutunacak birkaç dal” çıkarma fikri rahatlatıcı olsa da gerçekçi değildir ve değişimin önündeki en büyük engellerden biridir. Bu anlamda en az %48,6’lık bir kitlenin varlığı önemli olsa da oranın yüksekliği üzerinden sanal bir “başarı” yorumu yapılmamalıdır. Zira bu yüksek oran “kendiliğinden” oluşmuştur. Ortada kişisel olarak sahiplenilebilecek herhangi bir başarı yoktur.

O halde “hiçbir kurumsal değişiklik yapmayalım” demek olan umutların ertelenmesi fikri en büyük tehlike olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu bakış açısı insanı kaderciliğe iten, sosyal olayların dinamiklerini anlamayan, toplumsal dönüşümün şartlarını hiçbir değerlendirmeye tabi tutmayan kesimlerin işi olabilir, ancak hiçbir şekilde başarılı olma ihtimali yoktur.

Bu konuda tarihin bizatihi kendisi bir bütün olarak örnektir. Herhangi bir siyasi parti “beklemeye hazır” olsa da rakibin bekleyeceğinin garantisizdir. Hele hele söz konusu olan AKP gibi kendilerine “dava partisi” misyonu biçen, hukuk tanımaz, agresif, yıkıcı bir partiye beklemekle kaybetmeyi garanti altına almak aynı şey demek olacaktır.

Zaman her anlamda mevcut muhalefet partilerinin aleyhine akmaktadır. Başta CHP olmak üzere Meclis’teki tüm muhalefet unsurları mücadelenin gerisindedir. Devletin imkânlarına sahip olan ve bu imkânları sınırsızca kullanan iktidar bloğuysa daha avantajlı konumdadır. **Bu gerçeği göz ardı ederek beklemeyi vaaz edenler, aslında “büyük başarıların olduğunu” ve zamanla her şeyin düzeleceğini söyleyenler büyük bir yanılğı içindedir.** Zira hayat beklememektedir. Hiçbir şey eskisi gibi kalmamaktadır. Türkiye eski Türkiye olmadığı gibi Cumhuriyetimiz de artık ortada değildir. Yargı yoktur! Ordu üst yönetimi kişiye bağlı hale getirilmek üzeredir. Liyakat sistemi çökmüş, yandaşlık her kademede yaygınlaşmıştır. Laiklik yok edilmiş, toplumun kılcal damarlarına kadar “tarikat yapılanmaları” nüfuz ettirilmiştir. Bir ötekinden nefret eden, her sorunun sebebi olarak ötekini gören, nefret söylemini normalleştirmiş, günah keçisi arayan kitleler yaratılmış ve farklı adlar altında teşkilatlandırılmıştır. Bir başka deyişle “beklemek ve olayları akışına bırakmak” bu gidişatin hız kazanmasına, köklenmesine ve adeta nefes alınabilecek tüm alanları kaplamasına göz yummak demektir. O halde “kendiliğindenlik” ya da “beklemek” zaferin değil “kayıtsız şartsız kadere razı olmanın” yoludur; reddedilmelidir ve asla gündeme alınmamalıdır!

Kendiliğindenliği reddedenler içinse yapılabileceklerin sonu yoktur. Elinizdeki kitapçığın ilk iddiası da budur.

REFERANDUM VE ÜLKEDE DURUM

Fiili hukuksuzluğun cebren ve hile ile düzenlenmiş bir “referandum” sonucunda “resmi hukuksuzluğa” dönüştürülmüş olması iktidar sahibinin ifadesiyle “Atı alan Üsküdar’ı geçti!” şeklinde yorumlanabileceği gibi tüm hukuksuzluklara rağmen toplumun yarısının “Tek adama hayır! Bu daha başlangıç!” demesi şeklinde de yorumlanabilir. Türkiye’nin içinde bulunduğu durumsa gerek iktidar bloğunun ülkeyi getirmiş olduğu nokta, gerekse de Türkiye’nin dünyadaki imajı açısından sürdürülebilir değildir.

Yaşananlar, “demokrasi içi sıradan bir yarış” olmaktan tamamen çıkmış; dini siyasete alet eden, Müslüman Kardeşler fikrine sahip bir kadronun devletin tapusunu “zorla” üzerlerine geçirme mücadelesine dönüşmüştür. Düne kadar sadece hukuksuzluktan güç alan bir parti olarak tanımlanabilecek AKP, bugün itibarıyla “hukuksuzlukla devleti ele geçirmiş parti” noktasına yükselmiş yani “parti devlet” haline gelmiştir.

Bu anlamda kabul etmek zor olsa da artık tüm demokrasi güçlerinin rakibi olan yapı sadece AKP değil aynı zamanda AKP'nin dizayn ettiği ordu, AKP'nin ele geçirdiği yargı, AKP'nin kontrol altına aldığı bürokrasi ve AKP'nin beslediği sivil toplum örgütleridir. Tarihte yüzlerce defa görüldüğü gibi az ama örgütlü bir yapı, çok olanı ve iyiyi zapturapt altına almıştır.

Ancak Türk Milleti de sıradan bir tarihin, sıradan bir kültürün ve sıradan bir coğrafyanın ürünü değildir. Atatürk'ün işaret ettiği gibi “Fırtınadır, kasırgadır!” Doğaldır ki onun manevi mirasçıları için “teslim olmak ya da boyun eğmek” de yoktur. Milletin azim ve kararı her şeyi belirleyecek tek kutup yıldızı olarak 1919'dan beri parlamaktadır. Ve doğaldır ki 2017 koşullarını aydınlatacak olan da yine “milletin azim ve kararı” olacaktır. Fakat bilinmelidir ki özellikle 1980 sonrasının söylemleriyle, mücadele tarzıyla ve bizleri bugünlere mahkûm eden örgütlenme modelleriyle artık yola devam edilemez. 1980 sonrası; denenmiş ve başarısız olmuş maziye, bugünün “yeni bir söz söyleme” zorunluluğuyca atıy yani geleceği temsil etmektedir. İktidar bloğunun bir partiden mutlak kontrole sahip bir devlete dönüştüğünü kabul ettiğimizde inanç ve mücadele azmi dışında her şeyi değiştirerek **yepyeni bir başlangıç** yapma gereği ortaya çıkacaktır.

O halde ilk görevimiz geçmişin yol, yöntem ve figürleriyle hesaplaşmak yani özeleştiri yapmaktır. Tarihi binlerce yıla dayanan Türk kültürünün de Cumhuriyet kuran liderlerimizin de dünyanın dört bir yanındaki demokrasi güçlerinin de yöntemi budur. Her hareket, ancak ve ancak “özeleştiri” yaparak, geçmişin yanlışlarını analize katarak ve “değişim” kavramının tek başına gerçek bir yol açıcı olduğunu kabul ederek yeni bir çıkış yolu bulabilir. Ne kadar iyi niyetli olunursa olunsun ve ne kadar çok çaba sarf edilirse edilsin gerçekçi bir “siyasi hedef ve yeni iddialar” ortaya konmadığı müddetçe dökülen alın terleri hiçbirimizi hedefe götürmeyecektir.

Bu noktada tüm süreci **“AKP'nin Yol Haritası, Diğer Devletlerin Meseleye Bakışı ve Muhafiflerin Durumu”** olarak 3 ana başlıkta ele almak ve ardından olası çözüm yolları ile önerileri analize katmak gerekmektedir.

1 • AKP’NİN YOL HARİTASI

AKP; tarikatlar üzerine inşa edilmiş, Mısır’daki Müslüman Kardeşler örgütünün ve ideolojisinin Türkiye ayağını oluşturan, Cumhuriyetle ve laiklikle hesaplaşma derdi güden bir siyasi oluşumdur. Demokratik değerler ya da hukuk kuralları AKP için “hedefe giderken kullanılacak araçlar” olmaları dışında bir anlam ifade etmemektedir. Defalarca dile getirildiği gibi AKP; demokrasiyi ve hukuku Türk devletini ele geçirmek için kullanan otoriter ve hukuk tanımaz bir partidir. Son olarak gündeme getirilen fiili durum da “hukukla kendini sınırlı görmeme” alışkanlığının ürünüdür. Ancak her türlü hukuksuzluğun bizzat sebebi olan AKP, geniş kitleleri “emre amade edilmiş yargıyla” susturmayı istemektedir. Örneğin Anayasa Mahkemesi’nin kararlarını tanımayan, yargı kararlarını geçersiz sayan ve her aşamada sadece “kendisi için hukuk” isteyen AKP, en temel hak olan barışçı gösterileri dahi “kamu düzeni” gibi torba bir gerekçenin içine sokmakta ve orantısız güçle halkı ezmektedir.

Bu anlamda AKP’nin tarihi “hukuksuzlukla mevzi kazanmak ve ele geçirilen yargıyla muhalefeti cezalandırmak” olarak özetlenebilir. Bu yaklaşımın temelinde yatansa “Siyasal İslamcı” bakış açısıdır. Siyasal İslamcılar, kendilerini “dinin gereğini yapanlar” olarak kodladıkları için yaptıkları her zulmü, işledikleri her suçu ya da sebep oldukları her haksızlığı “daha büyük bir hedefe hizmet ya da ilahi buyruğa ulaşma” adı altında meşrulaştırmaktadırlar. Böylece “her kötülüğü yapma” hakkını kendilerinde görmektedirler. Yalan söylemek, adaletsiz davranmak, hukuku tanımamak, kul hakkı yemek gibi tüm yanlışlıklar Siyasal İslamcılar için “kutsal hedefe varma” gerekçesiyle “normalleştirilmiştir.” Bu bakış açısı sebebiyle yüz binlerce öğrencinin girdiği sınav sorularının sürekli bazı tarikatlara servis edilmesi onları rahatsız etmemektedir. Kendilerinden olmayan herkesi “mülakat adı altında” yapılan “eleme ve fişleme” uygulamaları da onlar için önemsizdir. Zira hayatlarını çaldıkları gençler “kendilerine biat edenler değildir” ve bu yüzden de hepsi feda edilebilir görülmektedir.

Ancak AKP aynı zamanda önemli bir “ittifak partisidir”. Nihai hedefine ulaşana kadar ittifak yapamayacağı hiçbir kişi, kurum ya da devlet yoktur. Bu özelliği sebebiyle dün liberallerle, ardından terör örgütleriyle müzakere eden AKP, bugün de kişisel ikbal uğruna vatanın birliğinden vazgeçen sözde milliyetçilerin gayrimeşru lideriyle geçici ittifaklar kurabilmektedir. Dün ABD’yle ve AB’yle ittifak kurduğu gibi bugün de Barzani’yle beraber yol yürüyebilmektedir. Ancak tüm ittifakların sonu aynı noktaya ulaşacaktır: Parayla, çıkarla, imtiyazla ittifaka dâhil edilenler dönülmesi gereken virajlar geçildikten hemen sonra düşman ilan edilecektir. Üzücü olan şudur ki AKP, bugüne kadar ihtiyaç duyduğu her ittifakı yapabilmıştır ve görünen o ki bundan sonra da kendisine koçbaşı olacak yapıları bulmak için çalışmaya devam edecektir.

Öte yandan bir “ittifak partisi” olmanın yanında AKP'nin temel özelliklerinden biri devletin güç merkezlerini aralıksız olarak tahrip etmek ve ordu, emniyet, bürokrasi, yargı ve sivil toplumu yandaşılaştırmaktır. Ergenekon-Balyoz kumpaslarından beri aralıksız olarak hedefe oturtulan Türk Silahlı Kuvvetleri'nin geldiği nokta ortadadır. Yıllardır süren saldırılar karşısında hem tüm kadrolarda aleni bir AKP'lileşme görülmektedir hem de saldırıların muhatabı olmamanın tek koşulunun “AKP'ye itaat” olduğu mesajı; Türk ordusunu AKP'nin özel ordusu haline getirmeye başlamıştır. Hayatın her alanında olduğu gibi orduda da liyakat esası kaldırılmıştır. Harp Okullarının, Harp Akademilerinin, GATA'nın vb tüm tarihi kurumların kapatılmasının sebebi de aynıdır. AKP, kendinden olmayan her şeyden nefret etmektedir. Ama vesayet makamı olarak kodladığı yapılardan çok daha fazla nefret etmektedir. Zaten anayasa değişikliklerinde hedeflenen sonuçlardan biri de tüm kamu çalışanlarını “performans” adı altında tasfiye edecek yetkilere sahip olmaktır. An itibarıyla ordu, emniyet, yargı ve bürokrasi ele geçirilmek üzeredir. Sivil kaynaklardan “Özel Kuvvetlere” personel almıyorsa hiçbir askeri gerekçeyle açıklanamayacak olan, tamamen siyasi bir karardır ve ülke güvenliğini tehlikeye atma pahasına “AKP'nin Özel Muhafız Ordusu” kurma çabasını açığa vurmaktadır.

Zaten 15 yıllık AKP iktidarı her anlamda yandaşılaştırma anlamına gelmektedir. Kamuda çalışan niteliksiz yandaşların hızla tayin ve terfilerinin yapılması, vali, genel müdür gibi üst düzey görevlere “şahsi itaat” kriterine göre eleman atanması da bu niyetin açık göstergeleridir. Bir başka deyişle AKP için devletin ya da milletin geleceği değil “kendi davalarının geleceği” önemlidir. Bu da her anlamda yıkım politikalarına başvurabilecek bir yapıyla karşı karşıya olduğumuz gerçeğine işaret eder.

Örneğin hukuk düzenini çökertme pahasına HSYK'yı, Anayasa Mahkemesi'ni arka bahçeleri haline getirirler. Ordunun emir-komuta birliğini bozacak kararlar almaktan asla çekinmezler. Çünkü onlar için önemli olan Türkiye Cumhuriyeti değil, mensubu oldukları “cemaattir.” Bu kapsamda vatan, millet, vatandaşlık gibi kavramlar onlar için anlam ifade etmeyecektir ve etmemektedir.

Tüm bunlara AKP kadrolarının “bireysel ikbal” kaygılarını da eklediğimizde karşımıza çıkan yapı popülizmin zirve yaptığı, Siyasal İslamcı bir inanç sisteminin egemen olduğu, çıkar temelli ve kendi yurttaşını değersizleştiren bir anlayıştır. Yabancı düşmanlığının, ötekileştirmenin ve nefret söyleminin hamasetle, hukuksuzlukla ve şiddetle dayatıldığı bu düzen kimsesizlerin kimsesi olarak kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin düzeni değildir. Tam aksine kurucu kadroların yıkmaya çalıştığı gerici düzen bugün devleti ele geçirmiştir.

Ancak AKP'nin yürüyüşü bu noktada bitmeyecektir. Kendilerini "İslam davasının neferi" olarak pazarlayan bu zihniyet için önemli olan vatan değil ümmettir. Çoğu zaman "millet" diyerek kamufle ettikleri ama asıl olarak kastettikleri şey de "ümmettir". Bu noktada **Suriye'den getirilen radikal İslamcı gruplar yeni AKP devletinin asli unsuruyken Türkiye'de doğmuş, atalarının tüm mezarları Türkiye'de olan bir Atatürkçü, milliyetçi, sosyalist, sosyal demokrat ya da liberal "tahammül gösterilen ya da şimdilik göz yumulan ötekidir."**

AKP zihniyeti için "kendinden olmayan herkes ve her şey yok edilmesi gereken öteki" anlamına gelmektedir. 4+4+4 gibi sözde eğitim modellerinin amacı iyi eğitimi nesiller yaratmak değil "kendileri gibi ümmetçileri" yetiştirmektir. Siyasal İslamcı olmayan herkesin göreviyse itaat etmek ya da öteki olarak her türlü zorbalığa maruz kalmaktır. O halde AKP'nin mücadelesi sadece hükümet olmakla ya da devleti ele geçirmekle bitmeyecektir. Onlar, herkes kendileri gibi olana kadar zulmetmeye, aldatmaya ve yok etmeye devam edeceklerdir. Bu anlamda AKP'den kurtulmanın tek yolu onunla uzlaşmak değil mücadele etmektir.

2 • DİĞER DEVLETLERİN MESELEYE BAKIŞI

ABD ve genel anlamda AB (özel anlamdaysa Almanya-Fransa) dünyadaki tüm meselelere kendi çıkar odaklarından bakmaktadırlar. Soğuk Savaş'ın bitmesinden çok önce başlayan “yeni dünya düzeni” tartışmalarında görünen o ki “Medeniyetler Çatışması” tezi ön plana çıkmıştır. Bu yeni düzende soğuk savaşın Sovyetlere karşı desteklenen “kanat ülkesi Türkiye'ye” yer yoktur. Bu anlamda Türkiye'deki ılımlı İslam projesi ABD başta olmak üzere tüm emperyalist ülkeler tarafından “güçlü ulus devletlerin” zayıflatılması açısından desteklenmiştir. Pek çok kaynakta “Kontrolden çıkan Türk Ordusu” olarak tanımlanan TSK üzerinden saldırıya uğrayan ve çok büyük zararlar gören asıl yapı “Türk Ulus Devleti” olmuştur.

Gelinen nokta Yunanistan'ın Ege Denizindeki adalarını işgal etmesine, Kıbrıs Rum Yönetiminin Annan Planından sonra şimdilerde devam eden “barış görüşmelerini” de reddetmesine sebep olacak kadar dramatiktir. Zira Yunanistan karşısında güçlü bir Türkiye değil “parçalanmak üzere olan bir ülke” görünürken, Kıbrıslı Rumlar da çok yakın gelecekte Türkiye'nin bölgede hiçbir varlık gösteremeyeceği varsayımından hareketle yarınlarda kendileri açısından çok daha uygun bir anlaşma zemini oluşacağını düşünmektedir.

Gerçekten de Türkiye, gerek ordusu gerek ekonomisi gerekse de toplumsal yapısı açısından geçmişle kıyaslandığında daha güçlü bir noktada olmadığı gibi tam tersine her anlamda “gerilemiştir.” Türkiye'nin gücü diye pazarlanan lüks binalar “güçsüzlüğün” ve “kırılganlığın” göstergeleridir. Bu durumu en iyi bilenler de aynı uluslararası finans çevreleridir. Bir proje olarak 2002'den 2011'e kadar aralıksız desteklenen AKP zihniyeti “belirsizlik ve dengesizlik” üretmektedir. Bu durum Türkiye'nin mevcut gücüyle orantılı da değildir. Türkiye her anlamda geri kalmıştır ama söylemsel olarak “bölgesel aktör” gibi davranmaya çalışmaktadır. Batı, ancak sömürge ülkelerden elde edebileceği imtiyazlara AKP sayesinde ulaşmış olsa da artık AKP bir risk unsurundan başka bir şey değildir.

Ancak bunun anlamı batının AKP'yi her anlamda karşısına alması değildir. Emperyalist devletler; AKP'nin kırılgan hale getirdiği devleti istedikleri gibi kontrol edecek bir ara formülü hayata geçirmektedirler. İktidarın güçsüzlüğü sebebiyle, batılı devletler çok az şey verip hükümete çok fazla şey yaptırabilme gücünü elde etmişlerdir. Örneğin PKK-PYD'yi gösterip, AKP'yi Mehmetçikleri Suriye'de Amerikan askerinin emrine vermeye ikna etmek böyle bir politikanın ürünüdür. **Batı, önce sorunu yaratmakta sonra yarattığı sorun üzerinden AKP'den istediğini almaktadır. Yani bizim derenin taşıyla bizim ağacın kuşunu vurmaktadır. Bu ilişki biçimi aynı zamanda “sonsuz bir bağımlılık” ilişkisidir ve AKP'nin iktidar olduğu bir ülkede Türk Milletinin kazanma ihtimali yoktur.** Kamuoyu önünde palavra atılmasına müsaade eden ama mutlaka

her şeyin bedelini de tahsil eden bir ilişki biçimi mevcuttur. Bu ilişki biçiminin kısa vadede sona ereceğini düşünmek doğru değildir. Zira AKP zihniyeti, batılı devletlerin “kendi kamuoylarına” gösterecekleri “nefret objesi” olması açısından oldukça önemli fırsatlar sunmaktadır. Batı sermayesi kendi emekçilerini AKP ve benzeri zihniyet öbekleri üzerinden ikna etmektedir. Brexit kampanyalarında, Almanya’da ve Hollanda’da Erdoğan ve AKP karşıtlığı üzerinden propaganda faaliyeti yapılması da budur. AKP, yaşananları “güçlü Türkiye” söylemi üzerinden hamasetle açıklamaya çalışsa da aslında yaşanan “karikatürleştirilmiş canavar Türkiye”dir. Ve maalesef aslında Türkiye’nin karikatürleştirilmesi en büyük güçsüzlük göstergesidir.

O halde yakın gelecekte de AKP zihniyeti iç kamuoyunu dönüştürmek ve Siyasal İslamcı nesiller yetiştirmek için batı karşıtı söylemlerine devam edecektir. Ancak aynı süre zarfında Batı’nın bir numaralı hizmetkârı olma misyonunda da herhangi bir değişiklik olmayacaktır. Batı, kendi çıkarlarına daha uygun bir yapı bulana kadar AKP’yle çatışmalı bir görüntü vermeye özen gösterecektir. Kendisine çizilen sınırları fazla ihlal etmesi durumundaysa AKP’yi iktidara getirdiği gibi iktidardan düşürecek hamlelerde de bulunabilecektir.

Fakat bu son; AKP’nin hak ettiği bir son olmadığı gibi Türkiye’nin yararına da değildir. **Doğru olan şey AKP zihniyetinin iç dinamiklerin mücadelesiyle yenilgiye uğratılması ve hukuksuzca ele geçirdiği devletin tüm organlarında acil bir “rehabilitasyon ve reform” sürecinin başlatılmasıdır.** AKP’nin yarattığı yıkım dışarıdan yapılacak herhangi bir müdahaleyle değil içerden yükselecek dip dalgasıyla ortadan kaldırılmalı ve yepyeni bir alternatif yine milletin iradesiyle inşa edilmelidir. Türkiye’nin birikimi ve milletimizin sağduyusu bunun için yeterlidir.

3 • MUHALİFLERİN DURUMU

AKP'nin 15 yıldır kesintisiz olarak iktidarda kalabilmesinin ana sorumluları bir türlü alternatif yaratamayan muhalefet unsurlarıdır. **En büyük gücün “değişimin kendisi” olduğu gerçeği göz ardı edilerek Türkiye'nin ve dünyanın ritmine ayak uydurulamamıştır.** Özellikle ana muhalefet partisi ve Türkiye'nin kurucu partisi olarak CHP, değişim kavramını yeterince irdelememiştir.

Bu durum önemlidir zira 2002'den bu yana yaşanan hiçbir seçimden ya da kırılma sayılabilecek olaydan sonra “Ne yapmalı? Nasıl Yapmalı?” soruları sorulmamıştır. Her seçim yenilgisi bir sonraki seçim hedef olarak gösterilerek bastırılmış, kurumsal değişim yerine “birkaç kişinin pasifize edilmesi” değişim olarak sunulmuştur. Örneğin CHP Tüzüğünde yer almasına rağmen seçimlerden sonra toplanması gereken “Küçük Kurultay”lar toplanmadığı gibi Olağan Kurultay’lar da küçük salonlara ve kısacık bir zaman dilimine sıkıştırılmıştır. AKP'nin seçimleri her şeyin unutulması gereken “meşruiyet kaynağı” olarak kullanması gibi CHP de kurultayları “başarısızlıkların bir daha gündeme alınmaması” için gerekçe olarak kullanmıştır.

Siyaset sadece “sloganlara” indirgenmiş, siyasi parti binalarına hapsedilmiş ve o binalar da siyaset dışında her şeyin konuşulduğu ama siyasete dair ortaya konan her türlü iddianın “muhalefet etmek” olarak yargılanıp, mahkûm edildiği yerler haline dönüştürülmüştür. Ancak bu durum il-ilçe örgütlerinin tahmin edilenden çok daha hızlı şekilde kan kaybetmesine, tabanın aralıksız olarak seçim koşturmacasına yöneltilip yorulmasına ve kişilere bağlı bir düzenin oluşmasına sebep olmuştur.

Doğaldır ki böyle bir anlayış, CHP'yi AKP'ye laf yetiştirme ve AKP'nin gündemiyle uğraşma derdine düşürmüş, siyaset de “Salı Atışmaları” seviyesine indirgenmiştir. Bir noktadan sonra **AKP'yi “hemen yenme arzusu” adeta bir takıntı haline dönmüş ve bu takıntı “kurumsal ve ideolojik çözümlerle” ortadan kaldırılmak yerine “zaferi satın alma” yani “parti dışından adam getirme” stratejisine hapsolmuştur.** Baştan itibaren başarılı olma şansı bulunmayan bu anlayış 15 yılda defalarca farklı isimler üzerinden iflas etmiş, ama Cumhurbaşkanı aday olarak Ekmeleddin İhsanoğlu'nun tüm Cumhuriyetçilere dayatılmasıyla beraber zirve noktasına ulaşmıştır.

Aynı hatalı anlayış partinin özünden uzaklaşmasına da sebep olmuştur. AKP'nin egemen söyleminin etkisinde kalınmış, Cumhuriyetle, kurucu kadrolarla ve CHP ideolojisiyle araya mesafe konmuş ve hatta tüm sorunların sebebiymiş gibi partinin “6 Oklu devrim bayrağını” eleştirenler dahi çıkmıştır. İkelik olmak, değerlere sahip çıkmak, tıpkı AKP zihniyetinde olduğu gibi, geri kafalı olmakla eşdeğer tutulmuş ve bazı yerel yönetim kadrolarında CHP'yle ve CHP'lilerle hiçbir ilişkisi olmayan daha çok AKP zihniyetine sahip bazı insanlar tercih edilmiştir.

İlginçtir ki bu siyaset anlayışı çok hızlı bir şekilde Milletvekilliğini, Parti Meclisi Üyeliğini ve MYK üyeliğini anlamsızlaştırmış, parti tabanıyla parti kadroları arasında “soğuk savaş” yaşanmaya başlanmıştır. Bazı belediyelerin tüm belediye imkânlarını hiçbir objektif kritere bağlı olmadan kendi anlayışlarına göre kullanıyor olması da fedakâr parti örgütlerinin ve partililerin “haksızlığa uğradıkları” düşüncesine kapılmasına sebep olmuştur.

Cazibesini ve dinamizmini kaybeden siyaset anlayışının yerleşmesi nedeniyle nitelikli, birikimli ve idealist insanlar siyaset arenasından hızla uzaklaşmış ve meydan “bu sistemden beslenenlere” kalmıştır. Bu iklim içinde artık yüzlerle ve hatta binlerle ifade edilen “eski milletvekili, eski il başkanı, eski ilçe yöneticisi” gibi elinden gelen her şeyi yapan, ama kurumsal ve objektif bir değerlendirme sistemi olmadığı için bir anda dışlanan partililer ortaya çıkmıştır. Sayıları çığ gibi artan bu insanların emekleriyle hiç görülmemiştir. Onlar yok sayılmış, günah keçisi ilan edilmiş ve birikimlerinden bir daha faydalanılmamak üzere unutulmuşlardır.

Aynı durum siyasetin sadece belli illere ve ilçelere hapsedilmesiyle de yaşanmıştır. Geleneksel olarak CHP'nin yüksek oy oranına sahip olduğu illere odaklanılmış, başta doğu-güneydoğu olmak üzere **CHP'nin az ya da çok az oy aldığı yerlerde varlık mücadelesi veren partililer “hiçbir şey olmak için siyaset yapmaya” mecbur bırakılmışlardır.**

Bu durum öz itibarıyla Gençlik Kolları ve Kadın Kolları için de geçerlidir. Sistemsiz ve kriterless ortamlarda kanlarının son damlasına kadar çalışmaya zorlanan ve büyük fedakârlıklar yapan bu insanlar kısa sürede unutulmuş ve hiçbir kademedede yeniden görevlendirilmemişlerdir.

İlçelerde, illerde ve Genel Merkez düzeyinde yaşanan **“sistemlik vefasızlık”** sebebiyle neredeyse Türkiye'nin tamamında bir küskünler ordusu oluşturulmuş ve bu ordunun uğradığı haksızlıkları gören potansiyel parti neferleri de büyük bir hızla siyasetten uzaklaşmışlardır.

O halde ortada şaşırılacak bir durum yoktur. 15 yıldır **“kötünün iyisi kontenjanından”** iktidarı elinde bulunduran AKP, her anlamda kendisine benzemeye çalışan ve tutarlı bir siyasi çizgi oluşturamayan “ötekiler” arasından sürekli sıyrılmayı başarmış ve istediğini almıştır. Bu anlamda şaşırtıcı olan şey 15 yıldır kaybetmesine rağmen “muhalafet unsurlarının” alternatif bir “siyaset yapma biçimine geçmemiş olması, yeni bir söz söyleme kaygısına kapılmaması ve hak edenlerin temsilci olabileceği bir sistemden çıkan yepyeni siyasi figürleri kamuoyunun önüne çıkaramamasıdır.

Gelinen noktada 16 Nisan itibariyle siyasetin tüm kurumları ve kuralları anlamsızlaşmıştır. **Türkiye, “tek adam rejimine” dönüştürülmüş ve önümüzdeki 2 yıl içinde devlet denilen yapının, başta yargı, ordu ve emniyet olmak üzere, her kademedede “Başkanın adamları” haline getirilmesinin önü açılmıştır.**

Bu durum her türlü tartışmadan uzak bir gerçekliktir. **Türkiye, 16 Nisan itibariyle hat değiştirmiştir. Artık bilinen, uygulanan, tekrarlanan hiçbir şeyin geçerliliği yoktur. Zira oyunun tüm kuralları ve araçları değişmiştir.** Mevcut anayasa, kâğıt üzerinde vardır. Cumhurbaşkanını ya da Başkanı engelleyecek hiçbir yasal kudret yoktur. Zaten kendisini de hukukla bağlı görmemektedir. Yazılı kanunların an itibariyle önemi yoktur zira bundan böyle Cumhurbaşkanı kanun yerine kendi kararlarını çıkaracaktır. Bağımsız yargı ya da bürokrasi yoktur çünkü Cumhurbaşkanı onların hepsini “tek tek” belirleme mekanizmasını kurmuştur. Bundan böyle Türk Milletini ve yurdunu koruyacak bir ordu da yoktur çünkü Cumhurbaşkanı orduyu da “şahsi muhafızları” haline getirecek kadar güçlüdür.

Ancak hayat da devam etmektedir. 200 yıldır demokrasi mücadelesi veren Türk Milleti için geçmişten ders almak ve “hakikatli bir çözüm yolu bulmak” dışında bir seçenek kalmamıştır. Hiç şüphe yoktur ki bu yol, 16 Nisan öncesinin alışkanlıklarını, anlayışlarını ve yöntemlerini referans alamaz. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını kabul etmeden yol yürünemez. Bir başka deyişle “16 Nisan’dan önce “Ne Yapmalı? Nasıl Yapmalı?” sorularına verilen cevapların tamamı unutulmalıdır ve yeni durumu esas alan yepyeni cevaplar bulunmalıdır.

O halde “Ne yapılmamalı? Nasıl Yapılmamalı?” sorularına cevap vererek yolumuzu aydınlatmakta fayda vardır. Birkaç konu başlığı üzerinden neyi ve neden yapmamamız gerektiğini görmek yerinde olacaktır.

A • GEZİ DİRENİŞİ GİBİ SOKAK HAREKETLERİ YAPILMALI MIDIR?

Muhalefet unsurlarının bir türlü iktidar bloğunu yenecek yol ve yöntemleri bulamaması, doğal olarak halkın kendi çözümünü aramasına sebep olmuştur. Gezi Direnişi ya da Haziran Direnişi olarak Türk tarihine “şan ve şerefle” geçen mücadele hâlâ bir kutup yıldızı olarak kalplerimizde yer almaktadır. Mücadeleci Cumhuriyetçi kitleler için “Gezi” neler yapılabileceğinin ve fedakârlık konusunda nasıl bonkör davranılabileceğinin açık bir örneğidir. Son günlerde yükselen direniş çağrıları da bu anlamda çok değerlidir.

Ancak ortada 2013 Haziran’ından beri yanıtlanması gereken sorular vardır: “Gezi Direnişi aradan geçen 4 yıl içinde yeterince analize tabi tutuldu mu? ‘Gençlerin mesajını aldık’ diye binlerce kez konuşma yapanların aldıkları mesajlar neydi ve bu mesajlar hangi kurumsal dönüşümleri sağladı? Gezi’de alanlara çıkan milyonlarca insanın yarattığı enerji neden o gün sonuca ulaşamadı ya da neden takip eden seçimlerde mağlup olundu?”

Kanaatimiz odur ki tüm saflığına ve ödenen çok ağır bedellere rağmen “Gezi Direnişi’nden en az ders çıkaran blok: Muhalefet Bloğudur! Özellikle ana muhalefet partisi olarak Cumhuriyet Halk Partisi yönetiminin 2013’te yaşananlara dayanarak geliştirdiği bir politikaya ya da kurumsal dönüşüme maalesef şahit olunamamıştır. O halde Türkiye’nin tüm muhalefet gücü, birikimi ve iradesi, ana muhalefet partisi referans alınırca, 2013 Haziran’ında çakılı kaldı sonucuna ulaşılabilir. Yani bugün yeniden sokakların gücüne dayanmak istendiğinde 2013 Haziran’ından daha ileride olunamayacaktır. Oysa zaman değişmiştir. Devlet 2013’den 2017’ye kadar değişmiştir. Emniyet kadroları değişmiştir. Toplumsal olaylara karşı kullanılan araçlar ve gereçler değişmiştir. Örneğin artık Cumhurbaşkanının “başdanışman” kadrosu içinde “Suriyelileri silahlı eğitime tabi tutanlar vardır.” Toplumsal olaylarda müdahale etmesi için belli grupların “silahlandırıldığı, askeri eğitime tabi tutuldukları, paramiliter grupların

oluşturulduğu” medyaya yansımıştır. Tüm bunların üstüne devletin tüm silahlı gücünü “şahsi gücü” olarak kullanmak isteyen bir “Başkan” da ortadadır.

Elbette tüm bu olgular Cumhuriyetçi kitlelerin mücadele azim ve kararını etkileyemez. Haktan ve doğrudan yana olanlar için her yeni durumun yarattığı yeni direniş hatları olacaktır. Ancak mesele şudur: 2013 Haziran’ından sonra muhalefet gruplarında hiçbir değişiklik görülmemiştir. Mesela o günlerde “penguenleşen medya” bugün “penguen sürüsü” haline gelmiştir. Oysa o günlerde birbirinden bağımsız olarak sokağa çıkanlar hala birbirinden bağımsızdır. O günlerde doğuyla batı, kuzeyle güney arasında sistematik ve sonuç odaklı bir iletişim kurulmadığı gibi bugün de aynı iletişim kanalları kapalıdır. O günlerde kararlı, fedakâr ve cesur kitleler “öncüsüzdür” bugünlerde de hala “öncü kadrolar ve kurumlar” yoktur.

Bu durumda ulaşılabilecek sonuç basit olmalıdır: “Aynı şeyleri yaparak farklı sonuçlar elde edilemez!” Bir başka deyişle “Her şey aynı kaldıysa sonuçlar da aynı olacaktır!”

Ancak bu bir teslimiyet değildir. Tam aksine “hukuksuzluk ve zulüm hâkimse direniş haktır” anlayışımızdan bir milim bile sapma yoktur. **Türk çocuğu, Gençliğe Hitabe ve Bursa Nutku ile kendisine verilen müebbet görev emrine sadıktır ve yeri geldiği zaman aradaki güç farkına bakmadan mücadele sahasına inecektir.** Öte yandan iktidar bloğunun kazandığı her zaferin “ödenecek bedelleri” arttırdığı gerçeği de göz ardı edilmemelidir. Bu durumun doğal sonucuysa en az iktidar bloğu kadar değişimin farkında olmak ve geçmişten ders almak olmalıdır. Genel anlamda muhalefet bloğu, özel anlamdaysa ana muhalefet partisi Gezi Direnişini ve bugüne kadarki süreci “gerçek bir değerlendirmeye tabi tutmadığı, gerekli dersleri almadığı ve öncü kadroları/kurumları inşa etmediği müddetçe” Gezi, sadece bir romantik talep olarak hayatımızda yer alacak ancak anlamlı bir sonuç doğuramayacaktır.

B • FARKLI GRUPLARLA İTTİFAK MÜMKÜN MÜDÜR? KÜRTLERLE YA DA MİLLİYETÇİLERLE ORTAK HAREKET EDİLEBİLİR Mİ?

AKP, 15 yıldır her dönemde farklı gruplarla ve devletlerle ittifak kurmayı başaramıştır. Ancak en az ittifak kurmak kadar başarılı olduğu başka alan da diğer grupların birbirleriyle ittifak kurmasını engellemektir. Bu konuda sürekli saldırgan bir tutum sergileyen AKP propaganda makinesi o an için “birlikte yol yürümediği grubu şeytanlaştırarak” diğer muhalif unsurların da hareket alanını daraltmıştır. Örneğin açılım süreci boyunca PKK terör örgütünün bir numaralı ortağı ve destekçisi AKP olmuştur. Hatta öyle ki bu muhabbet büyükşehirlerin “bombalarla doldurulmasını” ya da güneydoğu illerinde “PKK’ya bağlı asayiş timlerinin kurulmasını, sözde PKK mahkemelerinin oluşturulmasını” sorun etmemiştir. PKK’nın elebaşını “İmralı” adı altında sempatikleştiren ve onu “Kürtlerin tek temsilcisi” olarak kamuoyuna pazarlayan da AKP’dir. Ancak yıllar süren bu ortaklık bozulur bozulmaz düne kadar PKK’ya karşı olan herkesi “kafatasçı, ırkçı, savaş yanlısı, faşist” olarak niteleyen AKP propaganda makinesi aynı hızla ve sert bir şekilde tüm muhalefet unsurlarını PKK’yla ilişkili göstermeye başlamıştır. İşin ilginç yanı hem PKK’yla ele ele yürürken hem de PKK’yla diğer muhalefet gruplarını “yan yana gösterip şeytanlaştırırken” ciddi oranda başarı elde edilmiş olmasıdır.

Aynı konuya dair örnekler çoğaltılabilir. Örneğin FETÖ’yle ilişkiler de aynı şekildedir. Çok açıktır ki **2002’den itibaren FETÖ’nün devlete sızdığı söylemi tamamen “yalandır”. Çünkü AKP hükümetleri FETÖ’nün devleti ele geçirmesine göz yummuşlardır.** Hala da bu birliktelik devam etmektedir zira kadrolar aynı kadrolardır. Ortada FETÖ’yle yapılan topyekün bir mücadele yoktur. Cemaatin kadrolarından AKP’yi seçenler kurtulmuş, Gülen’le kalanlarla mücadele edilmiştir. Halen AKP kadroları arasında binlerce FETÖ’cü vardır. Ancak AKP propaganda makinesi her zaman olduğu gibi yine tüm muhalefeti “FETÖ’cü” olmakla suçlayabilmektedir.

Öyleyse bu durumun neden sürekli tekrarlanabildiği ve neden toplumun “ikna edilebildiği” üzerinde durmak gerekmektedir.

Kanımızca bu durumun ana sebebi AKP’nin kendi oy tabanı değildir. Zira AKP’ye oy verenlerin tamamı her şeye ikna olsa da önemli olan rakibin meseleye bakışıdır. **Tüm gözlemlerimiz AKP propagandasından en fazla etkilenen grupların muhalif partilerin tabanları olduğunu göstermektedir.** Zira oyun hep aynı şekilde sahnelenmektedir. AKP, yazan-yöneten-oylayan-oylanan koltuklarındadır

ve tüm muhaliflere biçilen rol, saldırılar karşısında savrulmaktır. Bu durumun bir başka ifadesi şudur: Konuşan, iddia eden, ortaya atan hep iktidar bloğudur. Muhalefet unsurlarıysa nerdeyse hiçbir konuda “iddia ortaya koyamamaktadır”. İdeolojik referanslardan ve iddialardan soyutlanmış halde AKP’nin propaganda makinesine karşı koyulabileceğini düşünenler her saldırıda ilk önce muhalefet partilerinin tabanlarının bölündüğünü bir türlü görmek istememektedir. Kürt Sorunu’na dair politikası, önerisi, inancı olmayanlar iktidarın oyuncağı durumuna düşmektedir. Laikliği, iktidar ağızıyla tanımlayanlar doğal olarak neyin laiklik olduğunu, neyin olmadığını da net olarak ortaya koyamamaktadır. İdeolojik referansları, siyasi programı ve hedefe yürüyen kadroları olmayanlar, siyaseti en alttan en üste kadar aynı hedefe kilitlenmek olarak görmeyenler rakibin saldırılarına “Ben öyle değilim! Siz de öyle yaptınız! ya da sadece ‘Böyle bir şey olabilir mi?’ “ demek dışında bir karşılık verememektedir. Bunun adıyla en iyimser yaklaşımla “sürekli takipçilik”, daha kötümser bir yaklaşımla “ideolojisizlikler.”

Ve sanılanın aksine **“ideolojik belirsizlik” tüm ittifak olasılıklarını da yerle bir etmektedir. Referandum sonuçları üzerinden bir Kürt Açılımı ya da MHP’li muhaliflerle kişi bazında “ittifak” önerisini makul görenler ya da kendiliğinden oluşmuş “hayır cephesini” “elde var 1” anlayışıyla değerlendirip bu kitle üzerinden 2019 okuması yapanlar yanlışlığı içindedir.** Ortada bütünleşmiş bir “hayır cephesi yoktur”. Şu anda görünen şey farklı gerekçelerle “Tek adamlığa hayır diyen en az %50’nin varlığıdır!” Bu %50’nin ne kadarının hangi konuda birlikte hareket edeceği, hangi koşullarda ‘evet’çilerin ya da AKP’nin safına geçeceği belirsizdir. Eğer mesele ittifak yapmaksızın ilk kural “ideolojik netliktir”. İdeolojisi olmayan hiçbir hareket, hiçbir koşulda, hiçbir grupla “ittifak yapamaz.” **İdeolojik referanslar belirlenmeden yapılmaya heveslenen her “ittifak” iktidar bloğunun ilk saldırısında yerle bir olmaya mahkûmdur.** Bu anlamda ideolojik netlik olmadan MHP’li muhalifleri aynı cephede saymak kadar ideolojik netlik olmadan Doğu-Güneydoğu’daki ‘hayır’cılarını da aynı cephede saymak yanlıştır. Herhangi biriyle alelacele yapılacak bir ittifak girişimi en az %50 olan cepheyi bir anda 3 parçaya bölebilecektir.

O halde ittifak söyleminden daha önemli olan şey ittifaklara zemin hazırlayacak olan siyasal programı ortaya koymaktır. Bu ihtiyaç acil ve vazgeçilmez olduğu kadar, 15 yıldır ertelenen de bir konudur. Hiçbir zaman unutulmamalıdır ki tekrar imkânı veren propaganda için bile en önemli şey netliktir. Belirsizliğin tekrara dayalı propagandası yapılamaz. Ama üzerinde netleşmiş her konu eninde sonunda kendi ittifak alanını da yaratacaktır.

Buraya kadar “Ne Yapmamalı? Nasıl Yapmamalı?” konusunda öne çıkan bazı sorulara cevap arandığına göre artık “Ne Yapmalı? ve Nasıl Yapmalı?” sorularına cevap aranabilir.

Öncelikle bu soruların ilk ve altın değerindeki cevabı: “Kendimize bakmalı!” olacaktır. Sanılanın aksine 15 yıldır aralıksız devam eden AKP iktidarının sebebi AKP'nin “muhteşem” bir parti olması değil muhalefetin AKP'ye anlamsız bir güç atfetmesidir. Bu durumun en büyük ispatı 2017 Referandumundan geriye doğru yapılan tüm seçimleri tek tek hatırlamak ve şu soruya cevap vermektir: Muhalefet hangi seçim mağlubiyetinden sonra hangi kararı aldı, hangi değişikliğe gitti, hangi kurumsal dönüşümü başlattı?...

Tarihin bize gösterdiği şekliyle her seçim mağlubiyetinden sonra nerdeyse aynı cümleler büyük bir iştahla ortaya konmuş ve geniş kitlelerin de aynı şekilde “vah vah” demesi istenmiştir. Birkaç örnek vermek gerekirse “AKP, devletin tüm imkanlarını kullandı! Medya, AKP'ye 24 saat yer verdi! Vergilerimizle ayakta duran TRT, Anadolu Ajansı gibi kurumlar AKP'ye çalıştı! Doğu-Güneydoğu'da baskı vardı! Muhaliflerin kampanya yapması engellendi!...” Liste bu şekilde uzatılabilir ve listedeki her madde tamamen doğrudur. Ancak çok temel bir noktada tüm bu gerekçeler anlamsızdır, zira bu hukuksuzluklar ya da haksızlıklar yeni değildir. 2002'den beri her seçim sonucunda aynı şeyler söylendiğine göre “Ne Yapmalı?” sorusuna verilecek cevaplardan biri ortadadır: **Artık mağlubiyetlere “dramatik gerekçeler” üretip ardından da bu gerekçelerin dramatikliği üzerinden kitleler suskunluğa mahkûm edilmemelidir.**

Bu ve benzeri tespitler yapıldıktan hemen sonra “alternatif yollar aranmaya ve bir sonraki seçimde aynı şeyler yaşanmasın diye yeni yollar geliştirmeye ihtiyaç duyulacaktır. Örneğin CHP'nin Türkiye çapında ve her sandıktan doğru ve anında bilgi alması mümkün olmamıştır. 2002'de de bu durum geçerlidir 2017'de de bu durum aynıdır. Özellikle Doğu-Güneydoğu'nun bazı yerleşim birimlerinde sandık sayısı kadar bile oy alınamamıştır. Yani tüm oy verenlerin sandık görevlisi yazılması halinde dahi bazı sandıkların “boş kalacağı” yani her türlü hilenin yapılabileceği bir ortamın olacağı bellidir. Bunun anlamı seçim aşamalarında AA'nın ya da başka kurumların verdiği bilgiye mahkûm olmak, ama daha kötüsü partinin öz imkânlarıyla sandık sonuçlarını açıklayamaması demektir. Her sandıktan ıslak imzalı sonuç elde edilemiyorsa ya da her sandığa bir görevli verilemiyorsa ortada bir sorun vardır. 2002'den beri bu sorunu aşacak bir yöntem üretilmemesini referans aldığımızda 2019'da da aynı şeyin olmasını engelleyecek herhangi bir gerekçe de yoktur.

O halde sorunun kaynağına inerek ilk kez ve sonsuza kadar “içinde AKP olan tüm gerekçeleri” unutmak zorunludur. AKP'li cümleleri unuttuğumuzda mecburen herkes “kendine bakmaya” başlayacaktır. Kendine dönen ve özeleştiri yapmaya başlayan CHP için yapılacak şeyler nerdeyse sonsuzdur ve tüm cevaplar basit soruların ortadan kaldırılmasıyla bulunacaktır.

C • PARTİDE HER ALANDA KADIN-ERKEK EŞİTLİĞİNİ SAĞLAMAK İÇİN NE BEKLENMEKTEDİR?

Aynı zamanda bir “Kadın Özgürleşme Hareketi” olan Cumhuriyet Devriminin devamı olan parti, referans noktası olarak diğer partileri, özellikle de iktidar partisini alamaz. Cumhuriyetçilerin asli görevi “yaparak, göstererek örnek olmaktır.” Cinsiyet kotası koyup, onu da “erkekler” lehine işleyen bir anlayış doğru olmadığı gibi inandırıcı da değildir. Anadolu’nun gerçekleri(!) adı altında kadın üyenin olmadığını söylemek de büyük bir yanıltır zira **kadın üyesi olmayan ya da kadınları siyasete çekemeyen il ya da ilçe örgütümüz olmamalıdır.** Rakiplerin “kadın teşkilatlarına” övgüler düzmek, onların kapı kapı dolaştıklarını anlatmak yerine özgücümüz olan “kadınların” her anlamda söz ve yetki sahibi olmalarının önü açılmak zorundadır. Bu yapıldığı anda sadece kadın üye sayısı artmayacaktır aynı zamanda siyasetin dili değişecektir, siyasetin odağı ve öncelikleri değişecektir. Her anlamda üreten kadın, siyaseti de yeniden ve olması gerektiği gibi üretecektir. Bugün kadın kollarında gece gündüz demeden emek veren kadınlar; bildiri dağıtan, yürüyüşlere katılan, sandıkta tek bir oyu korumak için dayak yiyen, direnen kadınlar; Parti Meclisi’nin tam yarısını, MYK’nın tam yarısını, Milletvekilliklerinin, Belediye Başkanlıklarının, Belediye Meclis Üyeliklerinin ve Belediye çalışanlarının tam yarısını oluşturdukları zaman o her alanı inleyen sözlerin yani **“Dünya yerinden oynar kadınlar birlik olsa!”** cümlesinin ne kadar doğru ve yaratıcı bir ifade olduğu ortaya çıkacaktır... Kadınların bu kadar görünür olması, hayatın her alanında yer alması zaten çağdışı zihniyetin kendiliğinden geri saflara çekilmesi demektir. Bir başka deyişle ana muhalefet olarak CHP’nin sadece her alanda kadını ön plana çıkarması bile “hamaset dolu binlere sözden daha değerli” sonuçlar doğuracaktır. Bu değişimin hemen bugün yapılmasının önünde engel de yoktur! **Basit bir tüzük ve sağlam bir zihniyet değişikliğiyle her şey dönüşür. Kadınlar, hayatı hepimiz için daha yaşanır hale getirebilecek tek güçtür!**

D • GENÇLERİN SÖZE DEĞİL KENDİLERİNİ GÖRECEKLERİ ROL MODELLERE İHTİYACI VAR!

“Gençler başımızın tacıdır! Gençler siyasete katılsın! Gençler bizim geleceğimiz! Gençleri önemsiyoruz!...” Bu sözleri duymayan tek bir genç bile kalmamıştır. Ancak bu sözleri duyan her genç aynı anda kulaklarını da kapatmıştır, zira bu sözler de bir nevi şiddettir. Siyasette bu kadar malzeme haline getirilip, bir o kadar da ötelenen başka kesim sanırım yoktur. Bugünün siyaset anlayışında gençler afiş asan, mitinglerde dolgu malzemesi olan, destekledikleri siyasetin fedaisi olan ve her şartta susturulan olarak kodlanmıştır. İktidar partisi ya da genel anlamda sağ partiler için bu bakış açısı normal olarak görülebilse de kendini ilerici, devrimci, solcu, Atatürkçü olarak gören bir parti için bu kodlar kabul edilemez. Ancak ortada bir de gerçeklik vardır. Geriye doğru gidersek bir önceki Gençlik Kolları Genel Başkanı ve Yönetimi milletvekili değildir. Daha önceki Gençlik Kolları Genel Başkanı ve Yönetimi Belediye Başkanı değildir. Ondandır bir önceki Gençlik Kolları Genel Başkanı ve Yönetimi İl Başkanı ya da İlçe Başkanı değildir. Ondandır bir önceki Gençlik Kolları Genel Başkanı ve Yönetimi Belediye Meclis üyesi de değildir! O halde sonuç açıktır! **İktidar partisine eleştirilerde bulunmaktan önce kendi özeleştirimizi yapmak ve “Bizim çocuklarımız neden partimizde ‘Hiçbir şey olamıyor?’” diye sormak gerekir.**

Ve hemen bu sorunun ardından basit bir tüzük ve sağlam bir zihniyet değişimiyle her şeyin dönüşeceğini de görmek gerekir. Unutulmaması gerekir ki gençleri siyasete çekecek olan hamaset dolu sözler değil yarınlarda onlar gibi olmayı isteyecekleri rol modellerdir. Ana muhalefet partisi gençlere görev ve yetki vermediği müddetçe, onların yaratıcılıklarından ve dinamiklerinden yararlanmadığı müddetçe esaslı devrimler yapılamaz.

Oysa gençlik, neleri yapabileceğini şanlı Haziran Direnişi’nde ispatlamıştır. Her yaşta gençler bilgileriyle, mizah anlayışlarıyla, tutkularıyla ve fedakârlıklarıyla “yepyeni bir ülke” yaratabileceklerini göstermişlerdir. Ana muhalefet partisine düşense “ders almak” ve “Gezi” sonrası yapmadığı kurumsal dönüşümü gerçekleştirerek siyaseti her yaşta gence açmaktır.

E • HİÇBİR ŞEY OLMAK İÇİN SİYASET YAPILMAZ!

Hayatın her alanında olduğu gibi siyasette de “adalet” olmazsa olmaz ilkedir. **Bir siyasi parti; tabanına, seçmenine, il-ilçe yöneticisine kısaca emek veren herkese karşı “adil olamazsa” cazibe merkezi de olamaz.** Dünyanın tüm kurumsal organizasyonlarında ödül olduğu gibi ceza da vardır. Adil bir ödül ve ceza sistemi olmayan hiçbir yapı ayakta kalamaz, umut vaat edemez, geniş kitlelerde heyecan yaratamaz. Sadece 2002-2017 arasını bile referans aldığımızda siyasetin insan biriktiren değil insan öğüten bir yapıya büründüğü tespit edilecektir. İnsan öğütme durumu o kadar dramatik hale gelmiştir ki nerdeyse her seçimden sonra il başkanları, ilçe başkanları ve yöneticileri görevden alınır hale gelmiştir. Hele hele kurultay dönemlerinde Genel Merkez lehine oy kullanmayan tüm yönetimler ve kurultay delegeleri, ne kadar başarılı olurlarsa olsunlar, bir sonraki dönemin “günah keçileri” olarak partiden uzaklaştırılmaktadır. Bu durum aynı isimlerin aynı koltuklarda birkaç yıl kalmasını imkânsız hale getirmektedir. Böylece bin bir fedakârlıkla görev alan, kısa sürede hırpalanan ve hak etmedikleri halde siyasetin tamamen dışına atılan geniş bir “küşkünler ordusu” yaratılmıştır.

Ancak daha kötü olan şey yönetimlerin her defasında “tasfiye” mantığıyla görevden uzaklaştırılması, “bilgi ve tecrübe aktarımını” da imkânsız hale getirmektedir. Böylece kurumsal hafıza birkaç yılda bir “sıfırlanmakta”, tecrübe birikimi imkânsız hale gelmektedir. Genel Merkez’de başlatılan herhangi bir projenin, mantığı doğru olsa bile, sürekli kesintiye uğramasının ve bir süre sonra çöpe atılmasının sebebi de aynıdır. Kadrolar sürekli olarak değişmektedir ve ödül-ceza mekanizması olmadığı için kimse bu çarkın içinde yara almadan kalamamaktadır.

Bu durum kesin olarak sürdürülebilir değildir. Bir il başkanı ve yönetimi “objektif başarı ve başarısızlık kriterleri” olmadığı müddetçe suya yazı yazmak zorunda kalacaktır. Böylece en kestirme yol olarak “Genel Merkezden birileriyle ya da milletvekilleriyle ya da belediye başkanlarıyla” “kişisel bağlantı” kurmak mecburiyetinde kalacaktır. Böyle bir mecburiyetinse klikleşme ve gruplaşma dışında üretecek bir şeyi yoktur. Ahbap çavuş ilişkisi olarak tanımlanabilecek bu durumun kökten ve istisnasız olarak ortadan kaldırılması mecburidir.

Böyle bir dönüşümse basit bir tüzük ve sağlam bir zihniyet değişimiyle sağlanabilir. Her kademede her emek, objektif olarak değerlendirilmek ve hak eden herkese hak ettiği unvanlar verilmek zorundadır. Örneğin Ankara, İstanbul, İzmir gibi illerde il başkanlarının ya da ilçe başkanlarının “milletvekili” olmak istemeleri doğaldır zira partinin geleneksel oyu anılan illerde yüksektir. Ancak pek çok Anadolu ilinde partinin oyu bir milletvekili ya da belediye başkanı çıkaracak durumda değildir. Bu durumda o illerdeki il ve ilçe yönetimlerinin

temel motivasyonu ne olacaktır? Hiçbir şey olmak için siyaset yapın mı denilecektir? Kanımızca bu durum en temelde bir adalet sorunudur. Örneğin Van'da, Karabük'te, Yozgat'ta tüm baskılara rağmen yönetimlerde görev alanlar, milletvekili ya da belediye başkanı çıkarmasalar da şayet oylarımızı arttırmak, düzenli bir parti örgütü oluşturmak, partiye yeni üyeler kazandırmak, örgütten tüm toplum için "rol model" olabilecek siyasiler çıkarmak gibi başarılar elde ettiyse adaletin gereği o yönetimlerin ödüllendirilmesidir. Bu ödüllendirme herkese sadece PM üyeliği önermek demek değildir. Zira başarılı örgütlerin yöneticileri de kişisel olarak iyi eğitilmiş, nitelikli, başarılı insanlardır. O halde pek çok alanda bu insanlardan faydalanılabilir. Van'da, Gümüşhane'de başarı göstermiş bir yönetici Bakırköy, Çankaya ya da Karşıyaka Belediyesi'nde kendi eğitimine ve kariyerine uygun bir görevde "takdir edilebileceği" gibi Mardin'de ya da Erzurum'da yıllara varan hizmetleri bulunan bir yönetici de İzmir listelerinde yer bulabilmelidir. Böyle bir uygulama sadece adaleti tesis etmeyecek aynı zamanda uzak illeri de birbirine yaklaştıracak ve partinin bugün için yeterince güçlü olmadığı yerlerde "Hiçbir şey olmak için siyaset yapma!" garipliğini ortadan kaldıracaktır. **Böylece hem bilgi paylaşımı üst seviyelere çıkarılmış olacak hem de herkes; bilgisine, yeteneklerine ve emeğine göre siyasetin içinde "üreterek" görev alabileceklerdir. Siyaseti birkaç kişi arasındaki "ayak oyunları" olmaktan çıkaracak olan da budur.**

F • KURULTAYLAR, PARTİLERİN ÜLKEYİ NASIL YÖNETECEKLERİNİN SAHNESİDİR!

81 ilde siyaset yapan binlerce aday olarak küçücük bir spor salonunda, çoğu zaman çok sıcak bir ortamda “partinin yönetimini ve geleceğini” oylamak mümkün müdür? Binlerce lira masraf yapıp afişlerle, bayraklarla yüzünüzü delegelere göstermek mümkündür, ama delegelerin gerçekten sizi tanınması ve yeteneklerinizin farkına varması olası mıdır? Cevap elbette hayırdır. Ancak bizlere “demokrasi” olarak dayatılan şey budur. Yaklaşık 12,5 milyon oy alan, yaklaşık 1 milyon 250 bin üyesi bulunan dev bir partinin yaklaşık 1.250 kişinin kararıyla kendine rota çizmesi anlamlı mıdır? Oysa ülkeye özgürlük ve demokrasi getirme iddiasındaki her partinin özgürlüğü ve demokrasiyi önce kendi üyelerine göstermesi gerekmektedir. Liyakat denilen şey de özde budur. Kariyer sahibi, inançlı, başarılı bir partininin %90’ını kurultay salonunda ilk kez göreceği delegelere birkaç saat içinde kendini göstermeye çalışması zulüm olduğu gibi **adına demokratik denilen bir yarışta neden ve nasıl oluşturulduğu belli olmayan “Anahtar Liste, Maymuncuk Liste” gibi uygulamalar da demokrasiye ve liyakat sistemine uygun değildir.** Böyle alışkanlıklar “pazarlık kültürünü meşrulaştırır”, böyle uygulamalar “siyasetin kirliliğini” açığa çıkarır. Ve istisnasız olarak hepsi terk edilmelidir; hepsi yanlıştır!

Oysa Avrupa’da onlarca örnek vardır. Katılımı en üst seviyeye çıkarmak, herkesin eşit şartlarda yarışmasını sağlamak ve kurumsal bir düzen kurmak mümkündür.

Öyleyse bu noktada da ders almak ve siyaseti içine hapsedildiği dar alandan kurtarmak gerekir. Kurultaylar samimi demokrasi şölenleri olmalıdır. Farklı fikirlerin birbirini tasfiye ettiği değil farklı fikirlerin “eşit ve adil” bir şekilde yarıştığı, katılımın her anlamda teşvik edildiği platformlar olmalıdır. Bunu yapmak da mümkündür. Basit bir tüzük ve sağlam bir zihniyet değişikliği tüm kurultayları “adayların tükendiği değil adayların yarıştığı” alanlar haline getirecektir. Bu noktada, **“Diğer partilere göre biz...” diye başlayan her cümle yanlıştır. Doğru cümle şöyle olmalıdır: “Dünyanın ileri demokrasi kültürüne sahip ülkelerindeki uygulamalara göre biz...”**

Yani referans noktamız en iyiler olmalıdır. Kötüleri örnek vererek ya da en kötülerle kıyaslayarak mevcut durum “meşrulaştırılmaz”. Bu ancak günü kurtarma gayretinde olanların, hamaseti siyaset sananların yöntemi olabilir. Fakat kurucu atalarımız gibi Türkiye’yi muasır medeniyetlerin ötesine taşıma kararlılığında olanların yöntemi bu olmamalıdır.

G • İNSAN ÖMRÜNDEN UZUN KURUMLARI VE İDDİALARI ORTAYA KOYMAYAN HERKES SİYASETEN GERİCİDİR!

“Hemen, anında, şimdi, şipşak, hızlı...” gibi tanımlama kelimeleriyle başlayan her öneri siyaseten kolaycılıktır ve büyük ihtimalle de yanlıştır. Tarih boyunca hiçbir büyük başarı “bir anda” elde edilmemiştir. Mustafa Kemal’in yolu da bizler için altın değerinde örneklerle doludur. Samsun, ismiyle müsemma, İlk Adım’dır. Amasya, istikamet verir. Erzurum, artık olması gerekenin olabileceğini göstermiştir. Sivas ise “milletin azim ve kararının” ete kemiğe bürünmüş halidir. Bu anlamda Sivas’ı hayal edemeyenlerin Samsun’a çıkması anlamsızdır zira İlk Adım’da yolunu kaybedeceklerdir.

Öyleyse “özeleştirimize” tam da buradan bakmak gerekir. 2002’den 2017’ye kadar devam eden seçimler döneminde “insan ömrünü aşan bir iddia ya da kurum” ortaya konmuş mudur, oluşturulmuş mudur?

Görünen o ki cevabımız “hayır” olacaktır. Oysa karşı devrimcilerin adımları tam tersi istikamettedir. Bu ülkenin kurtuluş reçetelerinden olan Köy Enstitüleri bilinçli olarak yok edilmiştir. Halkevleri de Türk Dil Kurumu da Türk Tarih Kurumu da, Atatürk’ün tüm eserleri de bilinçli olarak yıkılmıştır. Ancak aynı bilinç sebebiyle onlarca, yüzlerce, binlerce karşı devrimci vakıf, dernek, sendika da kurulmuştur. Zira siyasetin sadece siyasi parti binalarında yapılmadığı aynı siyasi görüşü savunan yapıların aynı cephede çok daha iyi mücadele edebildiği bir olgudur. Bu sebeple Atatürkçü Düşünce Derneği, kurulduğu günden beri hedef tahtasındadır. Büyük sorunlara kurumsal çözümler üreten Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği’nin yok edilmek istenmesinin sebebi de aynıdır.

Öyleyse açıklanmaya muhtaç olan nokta ortadadır. Bizleri “gericilikten” kurtaracak yani günübirlik adımlardan sıyrılıp orta ve uzun vadeli “gerçekçi kurumsal yapılar kurmaktan” alıkoyan nedir?

Sorunun cevabı aslında net olarak, sürekli eleştirdiğimiz siyaset kurumuna teslim olunmasıdır. Reddedilene benzeme, olumsuzlanana taklit etme, tencere dibin kara tekerlemesine sarılma ve hepsinden önemlisi sürekli rakibe odaklanma ve ona laf yetiştirmeye çalışma...

Oysa dünyanın en önemli üniversiteleri yüzlerce yıllık tarihleriyle övünebilen, geçmişle bugünü ve geleceği birbirine bağlayabilenlerdir. Dünyaya yön veren büyük şirketlerin ortak özellikleri bugünü değil yarını garanti altına alacak kurumsal aklı işletebilmeleridir. Tabi bunları yaparken meseleyi “insan ömrü” sınırları içinde değerlendiren kimse yoktur. Zira insan ölür, eser kalır. İnsan gider kurum kalır.

Kurumlar okullar gibi sürekli yeni insan üretir. **Kendini kurumlardan üstün ya da önemli gören herkes aslında “gericiler” safında yer alıyor demektir. Türkiye özelinde değerlendirildiğinde hangi parti ne kadar kurumsal hedefe sahipse, ne kadar yeni yapı inşa ettiyse ve ne kadarını yaşattıysa geleceği de onlar şekillendireceklerdir.** Örneğin düşünce kuruluşları, araştırma şirketleri, bilimsel platformlar ve insan kaynağının en etkili şekilde kullanılmasını sağlayacak yapılar hayati öneme sahiptir. Ancak ne yazık ki iktidara gelme iddiasındaki partilerin bu konularda insan ömrünü aşan iddiaları ve kurumsal talepleri pek fazla görülmemiştir. Özeleştiri yapacaklar için bu konuları gündeme almak da, bu anlamda zorunludur.

H • İNSANLIĞIN ORTAK BİRİKİMİNE SIRT DÖNENLER KENDİ KÜÇÜK DÜNYALARINI TÜM GERÇEKLIK SANIRLAR

İnsanlık; ortak birikim üzerine inşa edilip, bugüne kadar ulaşabildiğine göre başkalarının bir şekilde keşfettiği gerçekleri göz ardı ederek, onlardan faydalanmadan her şeyi hiç bilinmiyormuş gibi keşfe çalışmak en hafif ifadeyle vakit kaybıdır. Bu anlamda Türkiye'nin eşsiz bir siyasi deneyim yaşadığını düşünmek anlamsız olacaktır. Türkiye de dünyanın pek çok orta büyüklükteki ülkesi gibi geri kalmışlık sorunlarıyla boğuşan, demokrasisi de geri kalmış olan bir ülkedir. Dışarıdan demokrasi getirilemeyeceğine göre Türkiye'nin bugünlerde yaşadıkları sorunları yaşamış ya da benzer dönemlerden başarıyla çıkmış ülkelerin, partilerin, kadroların deneyimlerinden faydalanmak akılcı bir yöntemdir.

Hele hele söz konusu olan Cumhuriyet Halk Partisi gibi Sosyalist Enternasyonal'le ilişkisi 40 yılı doldurmuş bir partinin kendi kabuğuna çekilmesi ve dünyaya bakmaması kabul edilebilir değildir. Parti içi demokrasinin nasıl sağlanacağına dair eşsiz deneyimler, katılımcılığın yöntemleri, parti üyeliğinin geliştirilmesi, demokratik kitle örgütleriyle ortaklaşma, siyasette protesto kültürü ve toplumsal değişim gibi pek çok konuda başta Avrupa ülkeleri olmak üzere tüm dünyada yaşanan deneyimler vardır. Örneğin komşumuz Yunanistan'daki PASOK isimli partinin Genel Başkanlık seçimini tüm Yunan halkına açması değerli bir örnektir. Basit bir form ve 1 Euro'luk bağış karşılığında, o dönemde 68 bin üyesi olan PASOK'un Genel Başkanını seçmek için yaklaşık 1 milyon Yunan oy kullanmıştır. Doğal olarak 1.250 delegeden 626 oy alabilen bir Genel Başkan'la 1 milyon oy verenin 500 bininden oy alan lider arasında fark olacaktır. Siyasetin dili de yapılaş biçimi de aynı oranda değişecektir.

Ancak bilinmelidir ki insanlığın ortak birikimi sadece partilerin tüzükleriyle ya da kampanyalarıyla sınırlı değildir. Siyasetin yönü ve tartışılan konuların içeriği anlamında da örnek alınacak pek çok konu mevcuttur.

Örneğin Kuzey Avrupa ülkelerinin Sosyal Demokrat partileri 16 yaşına basan her yurttaşları için "iş garantisi" üzerine tartışmalar yürütüyorlar. Doğumdan ölüme kadar istisnasız ve ücretsiz sağlık hizmetlerinin verilmesini hayata geçiren pek çok sol partinin birikmiş deneyimleri var. Kolombiya'da 52 yıl süren ve 260 binden fazla insanın ölümüne sebep olan ayrılıkçı terör örgütüne silah bıraktıran da bir sol partidir.

Dünyanın dört bir yanında kalkınma programları, üniversite-özel sektör işbirliği, planlama, üretim ekonomisi üzerine çok değerli çalışmalar, hayata geçirilmiş projeler de mevcuttur.

Üzülerek tespit etmek gerekir ki Cumhuriyet kuran ve hedefini “muasır medeniyetlerin ötesi” olarak koyan bir parti, fazlasıyla Türkiye siyasetinin gündemine sıkışmış bulunmaktadır. İktidar bloğu, bu anlamda kendi sığ gündemini herkese dayatabilmiş, solun evrensel hedefleri de yerleşmiş ve derinlik kaybetmiştir. Türkiye’de siyaseti alabildiğine kısırlaştıran konulardan biri de budur hâlihazırda. Halk başka hikâyeler, başka deneyimler görmek istemektedir. Siyasetçilerin de onlara büyük hikâyeler taşımasını beklemektedir. **Öyleyse sadece bir konuda ya da birkaç ülkeyle değil tüm dünyayla kucaklaşmak, Cumhuriyet Halk Partisi’ni dünyanın geleceği ile ilgili “söz söyleyen, fikir ortaya koyan” bir yapı haline dönüştürmek de gereklidir.** Böyle bir bakış açısı doğal olarak Türkiye’nin kısır gündemini de açacak ve “yolla köprü” arasına sıkıştırılmış “proje” kavramına büyük bir derinlik katacaktır. Derinlik arttıkça ortaya çıkacak tek gerçekse mevcut iktidar bloğunun ne kadar çağdışı ve dünyadan habersiz olduğu gerçeği olacaktır. Şüphesiz ki Türk Milleti iyiyile kötüyü, gelişmişle geri kalmışı ayıracak kabiliyettedir.

SONUÇ OLARAK

Ertelene ertelene gelinen noktada artık elimizde kurucu iradenin amaçladığı bir Cumhuriyet yoktur. Geride kalan ne varsa 2019'a kadar geçecek süre içinde onların da tasfiye edilmesi iktidar bloğu tarafından hedeflenmektedir.

Mevcut zaman diliminde biz Cumhuriyet âşıkları için tutunulabilecek tek dal: Her türlü zorbalığa ve hukuksuzluğa rağmen direnen Türk Milletidir.

Yurdun dört bir yanında Türk Milleti tüm muhalefet partilerinin önüne geçmiştir. Siyaset kurumu, Türk Milletini ileriye taşıyamadığı gibi ayak bağı haline gelmiştir.

Bu noktada; AKP'yle geçen 15 yılın ardından "içinde AKP olan herhangi bir cümlelerin hiçbir muhalefet partisine faydası yoktur."

"AKP, YSK'yı kullandı. AKP, devlet imkânlarını kullandı. AKP, TRT'yi kullandı! ..." gibi cümlelerin tamamı %100 doğru olsa da gerçeğin tamamı değildir. Zaten 15 yıldır AKP'nin yaptıkları üzerine söylenmeyen "tek bir kelime" bile kalmamış durumdadır. Hatta öyle ki AKP'nin her sözünü bir kez de muhalefet unsurları tekrarlamış ve AKP söylemi sağır sultana kadar ulaştırılmıştır.

Gelinen noktada başarıya ulaşmanın yani Türk yurdunu AKP'den kurtarmanın ilk koşulu: **"İçinde AKP olan her sözü unutmaktır!"** Tüm muhalefet unsurları 15 yıldır AKP'yle yatıp, AKP'yle kalkmaktadır ve bu bir mücadele yöntemi değildir; tam aksine bu sonsuz bir takipçilik demektir.

Zihnini AKP'den bir kez bile kurtarabilen muhalefet için asıl soru "Ben ne yapmalıyım?" haline dönüşecektir. Varsayılabilir tüm değişkenlerden daha etkili sonuç doğuracak ve ana muhalefeti iktidar haline getirebilecek olan şey budur: **"15 yıldır yapılmayanı yaparak "AKP'ye göre değil CHP'ye göre doğruyu aramak!"**

Arayış başlar başlamaz standart tepkilerle ortaya konan, ama asla yapılmaması gereken konular kendilerini gösterecektir. "Ne Yapmalı?"dan hemen önce "Ne Yapmamalı?" sorusu gündeme girecektir. Her şeyin aynı olduğu durumlarda sonuçların da aynı olacağına kanıtlanmış bilgisi bize Gezi Direnişine dair gerçek özeleştirel yapmadan girilecek yeni bir Gezi'nin yeniden başarısızlık anlamına geleceğini gösterecektir. **Bu durumda yeni Gezi'ler olmasın diye değil, kaybedilmesin diye "yapılacaklar" listesi çıkacaktır ortaya.**

Partinin öz gücünü ve öz ideolojini kullanma zorunluluğu fark edilince Referandum sonuçlarının yanlış okumalarından birine kapılıp alelacele yeni bir Kürt Açılımı ya da MHP'li muhaliflerle “hemen ittifak” gibi yaklaşımların nasıl geçersiz olduğu görülecektir.

Bunların hemen ardından “yepyeni bir başlangıç” için öncelikle ve ertelenemez şekilde “kendiliğindenlik” anlayışının tam zıddı olarak harekete geçmek ve her anlamda değişimi “içeride” yani “Cumhuriyet Halk Partisi'nde” başlatmak zorunluluğu hissedilecektir.

Kadınları her anlamda söz ve yetki sahibi yapmak hem Cumhuriyeti kuran kadroların hayalidir hem de Türkiye'yi baştan sona kadar değiştirebilecek en büyük adımdır. Hamaset dolu boş sözler yerine her alanda kadınların %50 temsilinin önünü açmak için izne gerek yoktur. Ama değişim konusunda cesaretle büyük ihtiyaç vardır.

Gençleri başımızın tacı olmakla sınırlayan söylem; popülist bir söylemdir. Gençliği aşağılamaktan başka hiçbir anlamı olmayan bu fikirden derhal vazgeçilerek “Gençlerin partinin özgücüsü” olduğu ve her kademede “yeni siyasi figürlerin” önünün açılacağı bir düzenlemeye gidilmelidir. Sadece bu bile siyasetin dışında kalmış geniş kitlelerin siyasete girmesine ve dinamik fikirlerin hayatı değiştirmesine imkân verecektir.

Cumhuriyet Halk Partisine hizmet eden herkes objektif başarı ve başarısızlık kriterlerine göre mücadele etme ve hak ettiği zaman milletvekili, belediye başkanı, PM üyesi ya da Genel Başkan olma hakkına sahip olmalıdır. Az ya da çok az oy alınan iller-ilçeler siyaseten görmezden gelinmemeli herkesin emeklerinin karşılığını alacağı adil bir parti düzeni kurulmalıdır.

Ana muhalefet partisi, iktidar bloğunu bir tarafa bırakıp “kendi doğrularının” peşinde koşmaya ve insan ömrünü aşan “kurumlar” inşa etmeye başladığı zaman hemen yanı başında dünyanın dört bir yanındaki sol-sosyal demokrat partilerin eşsiz deneyimlerini bulacaktır. İnsanlığın ortak birikimine kapılarını açan bir parti, hiç şüphe yoktur ki Türk Milletinin daha iyi, daha özgür, daha adil ve daha zengin bir Türkiye idealine de ışık tutacaktır. Türkiye'nin konuştuğu konular ve siyasetin gündemi değişecektir.

Yani bahsedilen şey “zihinsel bir devrimdir.” 15 yıldır sürekli kaybettiğimiz ve geniş toplum kesimlerinin “inanacağı” bir büyük hikâye yaratamadığımız gerçeğiyle yüzleşerek ulaşmamız gereken şey de “devrimci bir bakış” olmalıdır.

Kendini Cumhuriyet Halk Partisi'nin bir neferi olarak gören bana düşen görev de CHP'nin ve eşsiz Türk Milletinin birikiminin yepyeni bir ülke inşa etmeye uygun olduğunu bıkmadan usanmadan haykırmaktır.

Bu anlamda 16 Nisan'ı bir milat olarak görüyorum. **Nasıl Mustafa Kemal Atatürk'ün Samsun'u varsa Türkiye'nin geleceğinden kaygı duyan herkesin de bir Samsun'u olmalıdır** diye düşünüyorum.

Umutsuzluğa asla düşmeden, sarsılmaz bir inançla "Daha iyi bir Türkiye mümkün!" demek için yıllar önce "Siyaset sistemi baştan aşağıya değişmeli!" diyerek çıktığım siyaset yolculuğumu siz dostlarımla beraber sürdüreceğim.

Hiçbir unvanım olmadığı halde referandum süresince "belki bir oy kazandırırım" düşüncesiyle yaklaşık 37.000 km yol kat ettiğim gibi Cumhuriyet Halk Partisi için mücadele etmeye devam edeceğim.

Partimin faydasına olduğunu düşündüğüm ve bu kitapçıkta da yer alan fikirlerimi paylaşacağım, örgütümü dinleyeceğim ve onların çözüm önerilerini de alacağım.

Ülkeyi ve milleti kurtaracak gerçek çözümleri partimin ana gündemi haline getirmek için her zamankinden daha fazla uğraş vereceğim.

Vurun kırın diye ahkâm kesmeyeceğim, yapmanın ve onarmanın yolunu anlatacağım.

"Benden olun, bana itaat edin" demeyeceğim akıldan ve bilimden yana olun sadece Türk Milleti'nin önünde boyun eğin diyeceğim.

Değişimin gücüne, yeni bir söz söylemenin gereğine inandığınız anda önce CHP'yi sonra da tüm Türkiye'yi daha iyi bir yer haline getireceğinize eminim.

Kendinize, Cumhuriyet Halk Partisi'ne ve milletimize dair asla umutsuz olmayın.

Çünkü gelecek sizdedir; gelecek ellerinizdedir; gelecek hepimizindir.

En derin dayanışma duygularıyla,

Umut Oran

NOTLAR

Umut Oran
Mays 2017

M: 0532 216 62 91

T: 0212 503 24 29 • **F:** 0212 652 24 55

e-posta: umut.oran@chp.org.tr • www.umutoran.com

[/umutoranchp](https://twitter.com/umutoranchp)

[/umutoran](https://facebook.com/umutoran)

[/umutorantr](https://instagram.com/umutorantr)